

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 214/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti V., a. s., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. F. S., s. r. o., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 22 Er 364/09 a Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15 CoE 161/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti V., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2010 doručená sťažnosť spoločnosti V., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným

súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Er 364/09 a Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 15 CoE 161/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie z 19. mája 2009 domáhala prostredníctvom súdneho exekútora vymoženiu peňažnej pohľadávky od štyroch povinných fyzických osôb, a to na základe notárskej exekučnej zápisnice zo 4. júla 2006. Uznesením okresného súdu č. k. 22 Er 364/09-35 zo 17. júla 2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 161/09-71 zo 14. januára 2010 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Podľa presvedčenia sťažovateľky právoplatnými uzneseniami všeobecných súdov došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Jediným dôvodom zamietavého rozhodnutia bolo, že dlh povinných v čase vyhotovenia notárskej exekučnej zápisnice neexistoval. To znamená, že všeobecné súdy sa pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie zaoberali otázkou existencie peňažného záväzku vyplývajúceho z hmotnoprávneho vzťahu medzi sťažovateľkou ako oprávnenou a povinnými, pričom sa o jeho obsahu vyslovili bez toho, aby to niektorý z účastníkov exekučného konania namietal. V skutočnosti hmotnoprávne aspekty vzťahu účastníkov exekučného konania môže všeobecný súd skúmať výlučne na základe konkrétnych námietok povinných, pričom exekučný súd nemôže iniciatívne suplovať ich aktivitu. V danom štádiu konania nemôže exekučný súd skúmať, či právo vyplývajúce z exekučného titulu skutočne existuje, alebo zaniklo, prípadne či vôbec existovalo.

Keďže niet iného súdu ani iného prostriedku právnej ochrany v prospech sťažovateľky (uznesenie krajského súdu nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom, pričom nie sú zároveň splnené ani zákonné podmienky na podanie dovolania či obnovy konania podľa § 239, resp. § 228 Občianskeho súdneho poriadku), sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 22 Er 364/09 a krajským súdom pod sp. zn. 15 CoE 161/09 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu zo

17. júla 2009 a krajského súdu zo 14. januára 2010 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka sa napokon domáha aj náhrady trov konania.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 15 CoE 161/09-71 zo 14. januára 2010 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 22 Er 364/09-35 zo 17. júla 2009. Podľa názoru krajského súdu možno súhlasiť so sťažovateľkou, podľa ktorej podmienkou materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice nie je účasť oprávneného (veriteľa) pri jej spísaní. Ostatné dôvody odvolania sťažovateľky však neobstoja. Okresný súd správne poukázal okrem iného aj na to, že právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody ešte nie je známe a nemožno s ním disponovať. Právna úprava nepripúšťa, aby sa niekto platne vzdal svojho práva, ktoré mu môže vzniknúť až v budúcnosti. Uznať možno len dlh, ktorý už vznikol, a nie taký, ktorý vznikne iba v budúcnosti. V prerokúvanej veci vyhlásenie povinných o uznaní dlhu v notárskej zápisnici vzniklo v čase, keď ešte žiadny iný dlh neexistoval (notárska zápisnica bola spísaná v ten istý deň, ako uzavretá zmluva o stavebnom úvere a v tomto čase existoval iba záväzok povinných vrátiť úver v určenej lehote). Do budúca by bolo možné iba predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť.

Z dátumovej pečiatky právneho zástupcu sťažovateľky vyplýva, že uznesenie krajského súdu mu bolo doručené 15. februára 2010.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 15 CoE 161/09-71 zo 14. januára 2010 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 22 Er 364/09, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľka túto možnosť aj využila a odvolanie podala.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 15 CoE 161/09. Túto časť sťažnosti treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka správne poukazuje na to, že podľa § 239 Občianskeho súdneho poriadku nebolo proti uzneseniu krajského súdu prípustné dovolanie, keďže nejde ani o jeden z prípadov prípustnosti dovolania definovaný v tomto ustanovení.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka sa prostredníctvom súdneho exekútora domáhala vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Návrh na vydanie poverenia však bol všeobecnými súdmi zamietnutý. Sťažovateľka je presvedčená, že sa tak stalo neprávom a že tým došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru. Sťažovateľka teda vlastne tvrdí, že postupom všeobecných súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým došlo k popretiu jej základného práva na súdnu ochranu v exekučnom konaní, resp. jej práva na spravodlivé exekučné súdne konanie.

Pri takto formulovaných námietkach mohla sťažovateľka podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. To sa však nestalo. Možno preto konštatovať, že sťažovateľka nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý jej Občiansky súdny poriadok na ochranu označených práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola oprávnená. Zakladá to neprípustnosť sťažnosti.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu vôbec neprichádzal do úvahy prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2010